

Beste An en Anton,

Uit jullie laatste brief merken we, dat je je ongerust hebt gemaakt over de toestand van onze maag, omdat we op de dag van ons bezoek aan Zeist geen warm eten gehad zouden hebben. Wel, dat was een ~~n~~ node-loze ongerustheid. Inderdaad hebben Greet en Ben geen warm eten gehad, doordat ze meteen naar een concert gingen. Maar wij vinden zo iets helemaal niet erg. Als er brood is, verhongeren we niet en dan komt alles best in orde. Verder hebben Gé en ik wel warm gegeten toen we thuis kwamen, want dat was al klaar, doch moest alleen even opgewarmd worden. Dus: voor een eventueel volgend bezoek is het volstrekt niet nodig, van te voren een stampot te maken, al vinden we het aanbod ook allervriendelijkst. Laat ik verder nog mededelen, dat ik de raad van An werkelijk ter harte genomen heb en m'n werkzaamheden heb gematigd. Aan de redactie van de krant heb ik medegedeeld, dat men niet met een vast wekelijks artikel mijnerzijds moest rekenen. Deze matiging in de werkzaamheden spruit echter niet zozeer uit "verstand" voort, dan wel uit ~~wixxixix~~ onmacht. Ik heb de redactie n.l. medegedeeld, "dat ik niets meer weet" en dat ik "leeggelopen ben".

Dit stpzetten van medewerking (tenminste geregelde medewerking) aan de krant heeft ondertussen de spanning, die reeds gedurende een tiental jaren tussen Jan Vos en mij bestaat, vergroot. Jan zit in de redactie en, hoewel hij het niet zegt, ~~xx~~ weet ik heel goed, dat hij een dergelijke argumentatie voor schrijfmacht niet aanvaardt. Hij ziet hierin, dat ik me van de Bond distancieer. En natuurlijk heeft hij aanleiding dit te vermoeden. Jan is in deze Bond in zijn element en ik niet. Ik aanvaard de Bond als middel om wat nieuwere gedachten te verspreiden en niet meer. Maar in die Bond zelf zijn nog allerlei oude opvattingen. De toestand komt me zó voor, dat Jan (en een aanzienlijk deel van de Bondsleden voorzover die tot de vroegere RSAP van Sneevliet behoord hebben) tot een soort van nieuwe K.A.P. willen komen. D.w.z. tot een "Union" naast de Bond. Daarbij is de Bond dan natuurlijk de geestelijke leider. Zodoende moet ~~xxx~~ deze Bond er nauwkeurig op toe zien, dat de arbeiders niet "verkeerd" beïnvloed worden, zodat afwijkende opvattingen niet in de krant moeten komen. Discussie's over kwestie's, waarover we het zelf nog niet eens zijn, mogen daarom niet in de krant behandeld worden, maar moeten in een orgaan uitsluitend voor de leden van de Bond ("Uit eigen Kring") behandeld worden. Ik ben het met zulk een opvatting helemaal niet eens, want zulke duscussie's zijn geen "Spartacus-aangelegenheden, doch klasse-aangelegenheden en moeten daarom openlijk worden bediscussieerd.

Verder is daar die kwestie van de E.V.C. Het is zeker, dat na de fusie met het N.V.V. grote delen van de E.V.C. afsplijten. Deze zullen zich waarschijnlijk tot een nieuwe vakbond groeperen (een soort van neo-syndicalistisch vakverbond) en Jan voert ijverig propaganda, om hiervan een soort van "Union" te maken. Naar mijn mening volkomen illusionair. En voorzover geen illusie zou deze "Union" naar zijn opvattingen over de klassestrijd zó buitengewoon zwak zijn, dat ze niet te vergelijken zou zijn met de Duitse Unionen, die tenslotte uit grote massabewegingen werden geboren.

Al dergelijke verschillen in opvatting werken natuurlijk ook op organisatorisch gebied door. Maar daar wil ik nu niet op in gaan.

Feitelijk heb ik die zaken in onze bijeenkomsten niet behandeld, omdat ik vrees, dat de hele boel uit elkaar valt. Die Bond is ~~inzak~~ ~~ziesek~~ ontzettend zwak in overtuiging voor zover het de nieuwe dingen betreft. En als ik die zaken in discussie breng, krijgen we van Jan weer het verloop van de Duitse massabeweging, zoals hij dat begrijpt, waarbij de mensen echter in uiteenzettingen getrokken worden, die ze moeilijk kunnen beoordelen, omdat alleen zulke oude gedienden als wij wat van die dingen afweten. Wanneer ik een vraagstuk behandel, doe ik dat bij voorkeur uit de noodzakelijke strijdvoorwaarden van NU, omdat we bij de mensen niet die historische kennis mogen veronderstellen, die noodzakelijk is, om zo ver terug liggende verhoudingen te beoordelen. Maar het is zeker, dat Jan juist hier zijn bewijsmateriaal haalt. En ook is zeker, dat dit debat, zeker door Jan, in alle hevigheid wordt gevoerd.

Het is zodoende inderdaad juist, dat ik me van de Bond wat "distancieer". En het is dus begrijpelijk, dat vooral Jan me "individualistisch optreden" verwijt. Maar genoeg over die dingen.

Laat me zeer kort verschillende mededelingen doen:

Ik heb moeite gedaan een Duits ex. van de "Open Brief" en van de "Grundprinzipien" te krijgen. Ook in Parijs gevraagd. Het is echter zeer onwaarschijnlijk, dat ik ze krijgen zal.

De Kritiek op Crossmann uit No 1 van de Rätekorrr. is hier niet te krijgen.

Dawson en ~~Elli~~ Mattick is Hollands Spartacus-materiaal gestuurd. Ook aan Ciliga, die er om gevraagd heeft. Zijn adres is:

A. Ciliga; Int. Rescue and Relief Comm.; Via Aurora 31, Rome; Italië.

Maar die Onderwijsvernieuwing werd gevraagd door Bennie Sijes.

Met "Le Proletaire" had ik een kleine discussie naar aanleiding van je artikel over Rusland in ons Bulletin. Je γ sprak van twee fases in de Russ. rev. In de γ eerste fase de actie van de massa's, in de tweede de organisatie van het maatschappelijk leven door de bureaucratie. Nu meende "Le Proletaire", dat het toch beter en duidelijker ~~wax~~ is, als men hier niet spreekt van de "tweede fase" maar van de "contra-revolutie". Daarop heb ik hem toen geantwoord, dat onze formulering niet op een misverstand of een γ onnauwkeurigheid berustte, maar dat het doorvoeren van maatschappelijke organisatie door de heersende bureaucratie de wezenlijke inhoud van de revolutie was en ook in de gegeven verhoudingen in de wereld niet anders kon zijn. Vrij uitvoerig ben ik er op ingegaan, omdat in hun formulering van revolutie - contra-revolutie de eerste periode wordt uitgegeven voor iets wat het niet is en het hele karakter van deze maatschappelijke omwenteling daarmee versluierd wordt. In ons boek de "Grundprinzipien" hebben we juist laten zien, hoe in de periode, die volgens hen de "revolutie" zou zijn, (vooral 1918 tot '21) juist de nieuwe bureaucratie haar macht organiseerde.

Verder ontving ik van mijn vriend Schonberg (Parijs) de mededeling, dat hij praktisch klaar is met de vertaling van Lenin als filosoof. Hij was van plan, je vóór de druk eerst de vertaling te doen toekomen. Of als je naar Parijs wil komen, om de boel daar eens op te nemen, kan je bij hem logeren. (An kan wel meekomen). Over de publicatie opperde hij de mogelijkheid, het boekje af te drukken in "Revue Internationale" of in Revue socialiste. Maar ik ken die tijdschriften niet. Mocht je zelf met hem over willen corresponderen, zo is zijn adres: S. Schonberg, 9 Rue Jaq. Mawas; Parijs 15e. (Hij spreekt Duits).

Meer heb ik op het ogenblik niet op m'n hart. "De Arbeidersraden" verwacht ik nog deze week.

De Amerikaanse arbeiders zullen met de groot-scheepse actie voor de 40-urenweek wel een flinke tik op hun neus krijgen. Overigens is het wel een ontzaglijk gebeuren. Men ziet, hoe de ~~klassenstrijd~~ machtsverhoudingen tegenwoordig zó polair liggen, dat de hele maatschappelijke productie als ~~in~~ wapen in de strijd der klassen geworpen wordt, hoewel het om een eenvoudige "economische strijd" gaat. Zoals de ondernemers vroeger bij een conflict wel tot een "uitsluiting" overgingen, zo brengen ze nu zowat het hele bedrijfsleven tot stagnatie. Daarmee komen honderdduizenden arbeiders werkloos (er is geen werklozenuitkering en de vakverenigingen keren niet uit, omdat deze arbeiders niet staken), terwijl miljoenen hun inkomsten zien dalen, doordat ze halve dagen mogen werken. Natuurlijk zegt de regering, dat deze maatregelen noodzakelijk zijn, om het kolen tekort het hoofd te bieden. Maar ik kan me niet aan de indruk onttrekken, dat dit een leugen is. Het lijkt veel meer een middel, om de stakers te intimideren door de "publieke opinie" tegen ze op te zetten, of om anti-stakingswetten er door te halen.

Bij deze geschiedenis heb ik gedacht aan de bedrijfsbezetting van Italië 1920. Ondanks het stijgen der prijzen weigerden de ondernemers toen de lonen te verhogen. Daarop antwoordden de vakverenigingen toen, dat de ondernemers dus klaarblijkelijk niet in staat waren, in de behoeften van de mensen te voorzien, zodat de arbeiders de productie zelf ter hand zouden nemen. Daarop gaf de vakbeweging het sein, de bedrijven te bezetten.

Van een dusdanige "oplossing" zal hier geen sprake zijn. Destijds waren in Italië revolutionaire illusie's, die in Amerika nu nog niet eens opkomen. Het einde zal daarom wel een geweldige nederlaag zijn. Wel zal er een compromis tot stand komen, maar de bezittende klasse zal zich zeker tegen een herhaling trachten te wapenen. Er is in Amerika reeds lang een stevige propaganda voor een stakingsverbod en dat zou nu wel eens tot praktische gevolgen kunnen leiden. Waarschijnlijk wordt op het ogenblik het gevecht gevoerd, om de vakverenigingen ~~in~~ praktisch in het staatsapparaat op te nemen, zoals dat ook in Europa het geval is. De vakverenigingen moeten "de regels van het spel" nog beter leren. En het is niet in te zien, waarom ze die niet zouden leren.

Kam. gr.

hem

Groeten van G6.